

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΑΚΡΥΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ
(Τελευταίον)
— Ναι, στην άρχη ξελάβε,
ἀπελπίστηκε, φώναξε. Μάζε
πειτα μέ τις φροσείς και
προετοιμασίες του γάντου δένε
της αρφήσαμε σύτε μια στιγμή
γιατί να σκεφθεί. Και έδω την
παραγορόδιαμε πάσι θάρσου
σε δή μαζύ με τὸν Γιάννη
δρέων μετα τὸν γάρο. Νο-
μίζω πώς τὸ διόσ χαιρόνταν
τοῦ θάρη πάντα κοντά της το
Γιάννη της, δύσ χαιρόνταν
που πλήριας ὅ καιρος νά σέ
δη.

— Α'...έκαμε ή Καίτη. Μά
τότε τὸ παιδάκι μου... Πόρ δέ
λιγον φοδόμουν γά την δω...
Ωδ μόνονδε μή μαλον δένε
αισθητόμουν πια τὸν δύναμη.
Είχα τέτοια κούρσην... Μά
τώρα τὰ λόγια τους κούρσην
ζωή... αισθάνομαι ἀλλοιώτικα
τὸν ζωήν μου.

Μονάχα νά μοιμεγες στο
δισ που νά προφτάναις νά
την εἰδοφήσουμε... Μά φο-
δομαι πιως θά περάσω... Μά
δέν θά μου μιλάς για κείνη
και θά μου διατηρήσης με τὰ
λόγια σου την ζωή που αισθη-
νομαι αὐτή τὴν στιγμή μέσα
μου, ώς που γέρθη...

— Καίτη μου, Καίτη μου.
Τόξεα που νά ηγήσης νά
την δης Κρίκα που δέν την
έφερα μέσων μαζύ μου. Τοὺς
είπα θμάς νά μπον μέσων
στὸ διλον διατόρη μα κινθόνων.
Είται συ δυδ-τρες ήμέρες θά-
ναι έδω.

— Σε δυδ-τρες ήμέρες, είπε
μελαγχολικά. "Ηδελα νάχαν
περάσει και νά αισθητόμαι
τὸν έαυτον μου δύων αὐτή τὴν
στιγμή..."

— Τότε δ Κοντόπουλος της έ-
πικας και τὰ δυδ της χεριά.
— Θά θέλεις σου διασώσης πολύ
νά την δηλεπες; Μά θά μούδι-
νες τὴν ούπορας πώς αὐτὸ^ν
δέν θά αὲ ταράξε; Πώς θάμε-
νες ήμηχη;

— Α'...εγανείς έδω καταλ-
βαγών... Ναι, ναι, φώναξε την.
— Οι θέλεις σου διασώσης πολύ
πάσια, σέ εύγνωμον πολύ σκέψης
πολύ σκέψης νά τὴν φέρης.
Τι καλό, τι καλό που μούδι-
νες. Έγανε σούκανα κακό στην
ζωή σου και σου πολύ τὸ πλη-
ρώνες με τὴν μεγαλύτερη
καλωσόνη. Και δέν μπορ νά
σε ευχαριστίας πια... Μονά-
χα τὸν εύχη μου μπορ νά σου
δώσω...

Και τὰ μάτια της δάκρυ-
ζουν.

— Μήν ταράξεις Καίτη
μου, μήν σκέπτεσαι τώρα τί-
ποτα α' απ' τὰ περασμένα.
"Αφογε τα αὐτά. Σκέψου μο-
νάχα το παΐδι μας, που σὲ
δυδ λεπτό θάντι σουντανέ-
ται. Προχωρούσε σα φάν-
της κακάριθης της φέρης.

— Και δέν καλό που μούδι-
νες. Έγανε σούκανα κακό στην
ζωή σου και τὸ πλη-
ρώνες με τὴν μεγαλύτερη
καλωσόνη. Και δέν διαπορ νά
καλώσουν, της θάρησε νά λε-
πούργη.

— Και δέν καρδιά που μούδι-
νες. Έγανε σούκανα κακό στην
ζωή σου και τὸ πλη-
ρώνες με τὴν μεγαλύτερη
καλωσόνη. Και δέν διαπορ νά
καλώσουν, της θάρησε νά λε-
πούργη.

— Εγανείς έδω καταλ-
βαγών... Τι λέει;

— Γρήγορα... τὴν θέλει.
— Ζητάεις. Μον φωνεται πώς
είναι καλύτερα.

— Μείνεται με τὰ γιατρό,
είπε δ Σαρής. Τρέχω νά τὴν
φωνέω.

— Ναι, πηγανίνετε. Έγω
είμαι πολύ ταραγμένος. Δέν
με διατάσσων τὸ πόδια μου. Μά
πέστε της γνάνι μορετ
ήμηχη, νά μή την κουράρη,
νά μή την συγκινήση, νά μή
την ταράξη. Μά γρήγορα γιατι
πεινέμενος.

— Και δύ μαζύ ωρητασ.
— Τ' κάνεις; Τι λέει;

— Γρήγορα... τὴν θέλει.
— Ζητάεις. Μον φωνεται πώς
είναι καλύτερα.

— Μείνεται με τὰ γιατρό,
είπε δ Σαρής. Τρέχω νά τὴν
φωνέω.

— Ναι, πηγανίνετε. Έγω
είμαι πολύ ταραγμένος. Δέν
με διατάσσων τὸ πόδια μου. Μά
πέστε της γνάνι μορετ
ήμηχη, νά μή την κουράρη,
νά μή την συγκινήση, νά μή
την ταράξη. Μά γρήγορα γιατι
πεινέμενος.

— Και δέν καλώσουν, της θάρησε
νά λεπούργη.

— Εγανείς έδω καταλ-
βαγών... Τι λέει;

— Ζητάεις. Μον φωνεται πώς
είναι καλύτερα.

— Μείνεται με τὰ γιατρό,
είπε δ Σαρής. Τρέχω νά τὴν
φωνέω.

— Ναι, πηγανίνετε. Έγω
είμαι πολύ ταραγμένος. Δέν
με διατάσσων τὸ πόδια μου. Μά
πέστε της γνάνι μορετ
ήμηχη, νά μή την κουράρη,
νά μή την συγκινήση, νά μή
την ταράξη. Μά γρήγορα γιατι
πεινέμενος.

— Και δέν καλώσουν, της θάρησε
νά λεπούργη.

— Ζητάεις. Μον φωνεται πώς
είναι καλύτερα.

— Μείνεται με τὰ γιατρό,
είπε δ Σαρής. Τρέχω νά τὴν
φωνέω.

— Ναι, πηγανίνετε. Έγω
είμαι πολύ ταραγμένος. Δέν
με διατάσσων τὸ πόδια μου. Μά
πέστε της γνάνι μορετ
ήμηχη, νά μή την κουράρη,
νά μή την συγκινήση, νά μή
την ταράξη. Μά γρήγορα γιατι
πεινέμενος.

— Και δέν καλώσουν, της θάρησε
νά λεπούργη.

Πελοποννήσος

Πατρινά Ημερονύκτια

Στά πεταχτά

Μέ παραδειγματικήν τάξιν,
χρημάτων καὶ ευπέπεια, ώς δρό-
μοισι σὲ πόλιτοι μένουσι ὀντόδι-
ποτεικάς εἶναι τὸν πατρινόν.

— Η ημέρα ἀνέτειλε μὲ νε-
φοσκετά τὸν ἀχαϊκὸν σφράσων
καὶ περὶ τὸν οὐρανὸν προσέπει-
σεις.

— Εύτυχος ἀργότερα ὁ καρ-
διάς πολὺ πατεστάθη καὶ ἔστι
οἱ εὐλογίες.

— Μά λέγε εἰπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Πίτα μου, είπε η Καίτη,
ώρα νά κοιμηθῆται.

— Ναι, στιγμής μου! Καὶ πάτης
τὸν πολύ πατεστάθη τὸν πολύ
καὶ πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

— Εύτυχης εἶπε διατάξεις.

— Οταν δράσκεις σκέψην καὶ
πάτης τὸν πολύ.

Πελοποννήσια

ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ

Ἐχουν δίκιο οὐλοί έκεινοι πολύτειοι
τὸν Φλεβάρη κουτσο-
φέλειοι καὶ σακάπη.

— Οι καταστάσεις νά
πολύτειοι πολύτειοι
τὸν Φλεβάρη κουτσο-
φέλειοι καὶ σακάπη.

— Είναι δίκιο οὐλοί έκεινοι πολύτειοι
τὸν Φλεβάρη κουτσο-
φέλειοι καὶ σακάπη.

— Είναι δίκιο οὐλοί έκεινοι πολύτειοι
τὸν Φλεβάρη κουτσο-
φέλειοι καὶ σακάπη.

— Είναι δίκιο οὐλοί έκεινοι πολύτειοι
τὸν Φλεβάρη κουτσο-
φέλειοι καὶ σακάπη.

— Είναι δίκιο οὐλοί έκεινοι πολύτειοι
τὸν Φλεβάρη κουτσο-
φέλειο